

The book cover features a vibrant, painterly illustration. In the upper half, a white unicorn's head and neck emerge from a sea of soft, white and blue clouds against a teal sky. Below this, a brown foal stands in a lush green field filled with yellow and pink wildflowers. The foal is looking up towards the unicorn in the sky. In the background, a line of dark evergreen trees is visible under a sky with soft, golden light. The overall style is whimsical and magical.

Isa & Minigänget
DE ENSAMMA FÖLEN

Lotta Hylander

Illustrerad av Kiri Østergaard Leonard

Lotta Hylander

Isa & Minigänget

DE ENSAMMA FÖLEN

Hej!

Här får du kolla in några kapitel i
boken, De ensamma fölen.

Vi kommer in i handlingen en stund
efter att ponnyerna haft en kul tävling
tillsammans, en ryggrullartävling!
Men snart får de ett oväntat besök...

Kapitel 5

ÖMMANDE MUSKLER OCH PÅ DET ETT OVÄNTAT BESÖK...

Kvällen är varm precis som dagen var, men nu slipper ponnyerna de flesta av insekterna.

”Alltså”, säger Vera, ”är det bara jag som har värk i typ hela kroppen?”

”Jag med! Så skönt, trodde bara att det var jag som blivit för gammal för att rulla runt, runt.” Nathalie sträcker sitt ena bakben rakt ut och det knakar till.

”Ja, till och med min rumpa känns lite öm”, påpekar Bianca, som i vanliga fall har hagens mest vältränade bakdel. Hon hinner tänka att om de haft tävling i att klia rumpa mot ett träd – hennes favoritsyssla – skulle hon troligtvis stått kvar ännu.

De fem stona fnissar.

”Tokiga tanter som ställer till med tävling”, säger Zoe, som ännu inte hunnit landa efter segerns sköna sötma. Tänk att hennes gäng var i final och att Tindra numera är hagens mästare i ryggrullning. Fantastiskt vad de kan, hennes föl.

”Men kul hade vi”, säger Isa.

”Schyyy, tyst lite! Hör ni?” Bianca spetsar sina öron. Hon ser i ögonvrån hur ungstona hoppar till. Ja, även fölen reagerar på det höga ljudet, som så plötsligt dyker upp nära deras hage.

Det mullrar till och förbi kommer något jättestort på fyra hjul, mycket större än husses traktor.

”Vad är det?” frågar Zoe nervöst och trampar otåligt med sina framben.

Även de andra hästarna spänner sig genast och gör sig beredda att springa fort om det skulle behövas.

Bara Nathalie verkar oberörd av ljudet. ”Det är en lastbil som hästar åker med. Helt klart en lyxig sak. Jag gissar på en ALFAB med Mercedesmotor. Skulle tro den är på minst 500 hästar. I- och urlastning från två håll. Med inbyggd kamera, luftfjädring, klimat-anläggning och värmesensor. Har säkert kodlös också och vattenkoppar, i hästdelen förstås.” Nathalie lägger

huvudet på sned och tittar på den stora hästbussen som nu stannat på deras gårdsplan.

Isa tror knappt sina ponnyöron: ”Men, Nathalie, hur vet du allt detta? Du slutar aldrig att överraska mig. Begriper inte mycket av det du säger, men bra låter det.” Isa tittar på sin vän med ögon fulla av beundran. Tänk, vad Nathalie lärt sig mycket under sina år som kompis till Calle.

”Åh nej, mig lurar du inte!” säger Zoe bestämt och följer den stora lastbilen med blicken. ”Inte en chans att det går in 500 hästar i den där, inte ens 500 TT:ar, skulle få plats. Så det så!”

Nathalie skrattar: ”Äsch, jag menar hästkrafter i motorn, inte levande hästar. Den tar nog max sex stora hästar, skulle jag gissa. Men så får det plats ett människostall också. Och en massa mat och utrustning.”

Zoe skakar tvivlande på huvudet. Nathalie är lättad över att någon inte frågar mer om det där med hästkrafter, det har hon ärligt talat inte själv fattat riktigt heller. Det har med kraft och styrka att göra, så mycket vet hon i alla fall. Och ju fler hästkrafter en bil har, desto bättre verkar det vara.

”När vi var ute på tävlingar så promenerade jag, Calle och vår hästskötare Tina på kvällarna. Då var-

vade Calle ner, lugnade sig lite efter dagens tävling. Vi gick ofta bland hästtransporterna och kollade in alla fina hästlastbilar. Tina berättade för oss vad det var för märke och vilken utrustning de hade. Calle älskade bilar...” För en liten sekund drömmer Nathalie om sin Calle, på sin tid en av världens bästa dressyrhästar.

”Kom, vi måste kolla vad som händer.” Zoe travar längs staketet upp mot den delen av hagen som ligger närmast gårdsplanen. Alla de andra hänger på.

”Ser ni något? Jag ser inget.” TT klagar med gnällig röst.

”Jamen, upp med dig då!” Zoe lägger sig ner.

”Vad menar du, mamma?”

”Upp på min rygg nu, förlunge, och så berättar du för morsan vad du ser. Upp!”

”Nej, vågar inte. Är för högt!”

”Upp sa jag, var inte mesig.” Zoe blänger på TT som inte vågar annat än att lyda mor sin. Och när han väl är på plats, tycker han det är värt att vara lite rädd. Vilken utsikt! Han ser mer än vad han någonsin sett förut.

Isa tittar på Vera, som står bredvid henne. De tänker samma sak. Hon är en tuff mor, Zoe, lite väl tuff tycker de.

Ibland är det minsann jobbigt att vara ledarsto, tänker Isa. Men jag ska prata med henne så fort jag får ett bra tillfälle, det ska jag.

Men Isa får annat att tänka på för nu händer det grejer på gården!

Kapitel 6

STALLET FYLLS AV DE MED TVÅ OCH FYRA BEN

Där de står tätt tillsammans vid staketet ser minishettisarna hur det tänds i människostallet. Både husse och matte kommer ut. Birger, den äldsta av familjens svartvita vallhundar, är också med. Nu hörs ljud från granngården och de ser att ardennerhästarnas husse kommer ut från sitt människostall. Sedan blir allt jättekonstigt tycker ponnyerna, för han går ner till ardennerhästarnas hage och hämtar både Bengan och Märta och hennes föl Rutger, som bara är några dagar gammal. Bara Märta får grimma på sig, Rutger och Bengan går lösa, Rutger efter sin mor och Bengan efter sin husse.

”Men de ska väl inte åka någonstans med dem?” Nathalie tittar oroligt på Isa och de andra stona.

Men istället för att gå mot lastbilen så går människorna in i stallet med ardennerhästarna.

”Mamma, är det Bengans tur att föla nu?” frågar Smilla.

”Nej, Bengan är ju en kille, en valack, han kan inte få föl”, svarar Bianca och tänker *att det där får jag nog reda ut för Smilla snart en dag. Vem i hästfamiljen som följar och vem som inte gör det.*

Lastbilsdörren öppnas och en människa av hussesort hoppar ut och går in i stallet till de andra.

”Kan någon höra vad de säger därinne?” undrar Vera.

”Nej, jag hör inget alls”, svarar Isa.

Nu kommer alla människorna ut från stallet igen. De går fram till lastbilen och ställer sig bakom den. Med ett lite svischande ljud öppnar sig så bakre delen på hästbussen. Tvåbeningen, som de inte känner igen, öppnar upp några grindar och går in i bussen. Sedan kommer han ut igen och har något med sig.

”Men vad är det där? Ingen shettis i alla fall!” Zoe sträcker på sig, men vågar inte röra sig för mycket om TT skulle ramla ner.

Lite av en omtänksam mamma är hon ändå, hinner Isa tänka.

”Det är nog en häst, men så långa ben den har”, säger Hilma och hänger över staketet för att se så mycket som möjligt.

”Jag tror faktiskt att det är ett föl. Ett föl av samma sort som min Calle var”, säger Nathalie.

Ponnyerna ser hur alla går in i stallet och till ponnyernas stora förtjusning lämnas den stora dubbeldörren öppen, så när minisarna är riktigt tysta hör de ganska bra vad som händer och sägs därinne i stallet.

Kapitel 7

EN HÄST SOM BEHÖVER LÄRA SIG ATT VARA HÄST

Märta tittar nyfiket ut över sin boxdörr. Att husse tar in dem i stallet så sent en kväll – det har nog aldrig hänt förut. Hon undrar vad som är på gång. Hon hör hur hennes husse frågar den nya människan en massa saker.

”Så sedan hans mamma dog har ni haft två ston hemma och provat, men de har inte velat acceptera honom?”

”Nej, tyvärr. Första stoet var helt ointresserat, tittade inte ens åt honom. Och när han försökte dricka, så gick hon bara undan. Sedan hittade vi ett annat sto, som också förlorat sin fölunge, men tyvärr, hon var

faktiskt direkt aggressiv mot honom. Det gör mig så ledsen, han förtjänar en mamma!” Den nya människan står och klappar fölet som åkte i hästbussen.

Den ser så liten och ynkelig ut, tänker Märta. Inte lika glad och pigg som hennes Rutger.

Över fölets rygg ligger något blått, hon tycker det ser ut som en filt.

”Och då kom jag att tänka på Märta. Hon har ju haft tvillingföl en gång och det gick jättebra. Ja, det är förstås en vild chansning, inte säkert att ett sto bara sådär kan acceptera ytterligare en fölunge. Men sedan är ju inte Märta som alla andra heller.”

Märtas husse håller med: ”Nej, Märta är godhjärtad rakt igenom. Hon har alltid varit en jättebra mamma till sina föl. Det var helt rätt att du ringde. Det är verkligen värt ett försök. Kanske kan Märta ta honom till sig.”

”Hur mår den lille annars?” frågar minishettisarnas matte.

”Han har varit ganska pigg, men när det sista stoet blev arg på honom, tycktes luften gå ur honom. Han har fått mjölkersättning och vi har haft daglig kontakt med veterinären. Han är faktiskt på väg hit ut nu, vår veterinär. Jag ringde efter honom. Ni vet, den här lille

krabaten är speciell. Hans mamma har fått flera riktigt fina föl. Två av dem har precis börjat gå internationella tävlingar. Han har alla förutsättningar som behövs för att kunna bli en fin hopphäst.” Han stryker fölet längs med halsen och rufsar om lite i den korta fölmanen.

”Att förlora hans mamma är en enorm sorg och en stor förlust. Nu vill vi göra allt vi kan för att klara honom. Men han behöver en mamma, han behöver få vara föl, få lära sig att vara häst. Vi kan ge honom ersättningsmjölk men vi kan inte ge honom hästfostran som alla föl så väl behöver.” Den nya människan suckar och låter ledsen.

Märta ser hur de alla nickar i samförstånd. Hon förstår ju precis vad de vill och självklart är hon beredd att ställa upp som extramamma. Hon tittar på Bengan som äter hö och samtidigt studerar den lille krabaten.

”Jo du Märta, lite god ardennermjölk behöver han allt, den där krabaten. Så pinnig han är. Inte lika stark och kraftig som Rutger.”

Rutger gnägger glatt när han hör Bengan säga hans namn. Bengan är bara så schyst, tycker Rutger.

*

Nu öppnar de boxdörren och fölungen leds in till Märta och Rutger. Rutger nosar lite på honom, sedan ber Märta Rutger att ställa sig på andra sidan om henne. ”Så vågar Krabaten komma fram, tror jag.”

Krabatens husse tar hans blåa filt och lägger den över Märta. ”Täcket här var hans mammas. Han har haft det med sig sedan hon dog häromdagen. Det doftar av henne ännu tror jag. Han har faktiskt sovit på hennes täcke varje natt.” Krabatens husse snyftar till. Det värker i hans hjärta när han ser det lilla tunna fölet, som på ostadiga ben går in i boxen mot det väldiga ardennerstoet. *Åh, vad han vill att det här ska fungera!*

Märta står helt stilla och tittar lite försiktigt mot Krabaten. Han reagerar inte direkt på henne. Hon gnäggjar mjukt åt honom och då tittar han upp mot henne.

”Hej på dig, du lilla krabat, Märta heter jag. Du får gärna testa en spene om du är hungrig. Rutger har lämnat lite åt dig.”

Fölungen tittar på henne, nosar lite på sin mammas täcke, men han gör ingen ansats till att vilja dricka. Märtas husse mjölkar ur några droppar från hennes ena spene och räcker handen mot fölungen. Den blir lite nyfiken, går några steg närmre och följer hans

hand, som han sakta, sakta för mot Märtas juver och de två spenarna. Krabaten förstår och börjar nafs lite efter närmsta spenen. Människorna runt honom håller andan.

Snart tar han tag i spenen och börjar suga, men släpper den snabbt. ”Men uh, nej, inte gott, vill inte ha!”

Märta tror knappt sina öron, inte Bengan heller och definitivt inte Rutger. Krabaten spottar ut Märtas spene!

Hans husse blir helt förtvivlad: ”Han har ingen sugreflex längre, katastrof! Var blir veterinären av?” Krabatens husse går med långa kliv ut genom stalldörren med mobiltelefonen i högsta hugg.

Märta blir synnerligen förvånad och böjer huvudet ner mellan frambenen och kollar in sina spenar.

”Hörrudu, det är inget fel på mina *tutor* de har minsann fixat massor av käk genom åren. Kom inte här och klaga, lillkrabaten.”

”Känns konstigt, smakar konstigt! Du är inte min mamma!” Nu gnäggjar Krabaten högt och förtvivlat och även om Märta gör vad hon kan för att uppmuntra honom att prova igen, så tycks han ha gett upp. Han sjunker ihop och lägger sig ner i boxen.